

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 332/2013-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. júna 2013 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti G. s. r. o., zastúpenej A., s. r. o., pre namietané porušenie čl. 1 ods. 1, čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaniach vedených Okresným súdom Zvolen pod sp. zn. 13 Cb 45/2011 a Krajským súdom v Banskej Bystrici pod sp. zn. 43 Cob 260/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti G. s. r. o., o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. mája 2013 doručená sťažnosť spoločnosti G. s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie čl. 1 ods. 1, čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dohovor“), ako aj čl. 1 ods. 1 (správne má byť zrejme čl. 1, keďže tento článok sa nečlení na odseky, pozn.) Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) v konaniach vedených Okresným súdom Zvolen (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 13 Cb 45/2011 a Krajským súdom v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 43 Cob 260/2012. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 24. mája 2013.

Zo sťažnosti a z pripojených listinných dôkazov vyplýva, že 30. júna 2011 sa konalo riadne valné zhromaždenie spoločnosti O. a. s., ktorého sa sťažovateľka ako vlastníčka 3 548 kusov akcií z celkového počtu 112 270 akcií zúčastnila a proti všetkým prijatým uzneseniam podala protest do zápisnice. Následne sťažovateľka 29. septembra 2011 jednak prostredníctvom e-mailu, ale aj faxom podala žalobu o určenie neplatnosti uznesení uvedeného valného zhromaždenia. Sťažovateľka potom 30. septembra 2011 odovzdala písomné vyhotovenie originálu žaloby na poštovú prepravu, pričom originál žaloby bol doručený do podateľne okresného súdu 5. októbra 2011.

Rozsudkom okresného súdu č. k. 13 Cb 45/2011-223 zo 4. októbra 2012 bola žaloba sťažovateľky zamietnutá bez meritórneho skúmania jej dôvodov, pretože podľa právneho názoru okresného súdu nebola podaná v hmotnoprávnej trojmesačnej prekluzívnej lehote v zmysle § 131 ods. 1 Obchodného zákonníka. Okresný súd konštatoval, že v dôsledku doručenia originálu žaloby až 5. októbra 2011, teda po uplynutí trojdňovej lehoty v zmysle ustanovenia § 42 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, už nebolo možné na doplnenie elektronicky podanej žaloby prihliadnuť a priznať účinky včasného doručenia žaloby na súd.

Rozsudkom krajského súdu č. k. 43 Cob 260/2012-252 z 28. februára 2013 bol rozsudok okresného súdu vo veci samej potvrdený, pričom aj podľa právneho názoru krajského súdu bola žaloba neskoro podaná. Okresný súd správne posúdil koniec trojmesačnej zákonnej lehoty na podanie návrhu na vyhlásenie neplatnosti uznesení valného zhromaždenia, keď uviedol, že ide o hmotnoprávnu a zároveň prekluzívnu lehotu, pričom ak mienila sťažovateľka podať návrh na súd e-mailom alebo faxom, mala doplnenie originálu

žaloby urobiť tak, aby toto došlo súdu najneskôr v posledný deň trojdňovej lehoty, teda v danom prípade najneskôr 3. októbra 2011. Keďže sa tak nestalo, nie je možné priznať podaniu účinky včasného podania.

Sťažovateľka podala proti rozsudku krajského súdu dovolanie 28. apríla 2013, pričom ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo ešte Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) o dovolaní rozhodnuté. Sťažovateľka z opatrnosti podala popri dovolaní aj sťažnosť ústavnému súdu, a to vzhľadom na plynutie procesných lehôt.

Podľa názoru sťažovateľky postupom a rozhodnutiami všeobecných súdov jej bolo odňaté právo konať vo veci. V dôsledku toho, že všeobecné súdy považovali žalobu za oneskorene podanú, vôbec sa ňou nezaoberali po vecnej stránke. Pritom ich právny názor, podľa ktorého žaloba nebola podaná včas, neobstojí a je v rozpore s judikovaným právnym názorom najvyššieho súdu vysloveným v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cdo 219/2007.

Sťažovateľka navrhuje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu v konaniach vedených okresným súdom pod sp. zn. 13 Cb 45/2011 a krajským súdom pod sp. zn. 43 Cob 260/2012 s tým, aby boli rozsudky okresného súdu zo 4. októbra 2012 a krajského súdu z 28. februára 2013 zrušené a okresnému súdu bolo prikázané, aby vo veci znova konal a rozhodol. Domáha sa tiež finančného zadosťučinenia vo výške 5 000 € od okresného súdu a krajského súdu spoločne a nerozdielne a rovnako aj trov konania vo výške 275,94 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Na rozhodnutie o sťažnosti nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

Proti rozsudku okresného súdu č. k. 13 Cb 45/2011-223 zo 4. októbra 2012 bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľky vo vzťahu k tejto časti konania mal krajský súd v rámci odvolacieho konania. Tým je zároveň v tomto rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu. K tomu treba poznamenať, že sťažovateľka aj využila právo podať odvolanie.

Obdobné úvahy obstoja aj vo vzťahu k tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti konaniu vedenému krajským súdom pod sp. zn. 43 Cob 260/2012.

Sťažovateľka tvrdí, že všeobecné súdy jej odňali možnosť konať tým, že sa nezaoberali meritom jej žaloby, majúc nesprávny názor, že bola podaná oneskorene.

Na základe tejto argumentácie podala proti rozsudku krajského súdu dovolanie 28. apríla 2013, o ktorom nebolo v čase podania sťažnosti najvyšším súdom ešte rozhodnuté.

Vychádzajúc z uvedeného skutkového stavu, treba konštatovať, že právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľky má teraz najvyšší súd v rámci dovolacieho konania. Tým je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu. Až po prípadnom nepriaznivom rozhodnutí najvyššieho súdu bude môcť sťažovateľka napadnúť rozsudok krajského súdu na ústavnom súde, pričom zákonná lehota bude považovaná za zachovanú, pokiaľ nová sťažnosť bude podaná do jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia najvyššieho súdu.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. júna 2013